

Carolien Roelants is Midden-Oostenexpert en scheidt op deze plaats elke week de feiten van de hypes.

FOTO FAISAL AL NASSER/REUTERS

Traditionele dans in de Saoedische stad Abha, in het zuidwesten van het land.

Mensenrechten zijn voortaan officieel sta-in-de-wegs

Natuurlijk weet ik ook wel dat onze democratische, vrije etcetera wereld er nooit moeite mee heeft mooie betrekkingen te onderhouden met mensenrechtenschenders. Ik bedoel, kijk maar naar de nieuwe Britse marinebasis in Bahrein, waarvoor de toenmalige Britse minister van Defensie drie jaar geleden met een gouden schepje de grond brak en die afgelopen november door prins Charles werd geopend. Ja, veiligheid hè. Dat de opstandige shi'itische meerderheid zwaar wordt onderdrukt, doet er dan even niet toe. En u kunt zelf genoeg andere voorbeelden bedenken, ook buiten lucratieve wapenleveranties aan Golfstaten.

Maar nu is het officieel. Luister maar naar de minister van Buitenlandse Zaken van de Leider van de Vrije Wereld, Rex Tillerson. In zijn eerste beleidstoespraak tot zijn ambtenaren onderstreepte hij vorige week dat mensenrechten „sta-in-de-wegs” kunnen zijn als het erom gaat „onze nationale veiligheidsbelangen, onze economische belangen te bevorderen”. Het is *America First* tegenwoordig, dus dan vergeten we onze waarden. Niet altijd, voegde Tillerson eraan toe. In sommige gevallen zullen „bepaalde acties” van landen worden geëist als die met de Verenigde Staten willen samenwerken. Mensenrechten zijn best handig als stok om niet-bevriende landen mee te slaan.

Voor het geval u zou denken, ach dat is maar Tillerson, wijs ik u op de warme woorden van president Trump voor akelige tirannen als de leiders van Egypte en de Filipijnen, en zijn verrassende mededeling dat hij „vereerd” zou zijn om de Noord-Koreaanse dictator te ontmoeten.

En neem zijn aankondiging, donderdag, van zijn eerste buitenlandse reis als president. Hij vertrekt 19 mei om een coalitie tegen de krachten

”
Het is onze taak niet anderen te zeggen hoe ze moeten leven

van intolerantie te smeden. „Tolerantie is de hoeksteen van vrede”, zei Trump en daarom gaat de reis naar achtereenvolgens Saoedi-Arabië, Israël „en een plaats die mijn kardinalen zeer beminnen, Rome”. Zijn kardinalen! Ik zeg niks.

Ook Trump zei dat „het onze taak niet is om anderen te dicteren hoe ze moeten leven”. Laat ze maar schenden als ze dat nou zo graag willen. Waar het hem wel om gaat, zei hij, is „een coalitie van vrienden en partners te bouwen die ons doel delen om terrorisme te bestrijden en veiligheid, kansen en stabiliteit in het door oorlog geteisterde Midden-Oosten te brengen.” Partners om veiligheid en stabiliteit te brengen. Zo spreken wij hier ook graag over bijvoorbeeld Egyptes Sisi. Maar hoe stabiel is Egypte?

Wat vindt u trouwens van de koppeling tolerantie en Saoedi-Arabië? Op Nationale Gebedsdag nota bene, en gelijktijdig met een presidentieel decreet over godsdienstvrijheid. Want er is bijzonder weinig toleranties aan Saoedi-Arabië. Het is er strikt verboden om enig ander geloof te belijden dan de sunnitische islam. Veel Midden-Oosterse leiders hebben in de praktijk moeite met godsdienstvrijheid, maar overal staan wel kerken of synagogen. Niet in Saoedi-Arabië. Op geloofsafval, atheïsme en publieke twijfel aan de strikte interpretatie van de islam die in het koninkrijk dominant is, staat de dood.

Blogger Raif Badawi werd in 2014 eigenlijk mild gestraft met zijn tien jaar cel en duizend stokslagen voor belaging van de islam. Recentelijk werd een jonge man in hoger beroep ter dood veroordeeld wegens geloofsafval.

Laat ze dat hoofd er maar afhakken als ze zin in hebben, dat is de nieuwe politiek van de Leider van de Vrije Wereld. Toch vraag ik me af of zo'n *free for all* de wereld inderdaad veiliger en stabiel zal maken.

